

СЕЛЯНЧЕТО.

елскитѣ дѣца още отъ малки захващатъ да помагатъ на родителитѣ си. Щомъ стане на двѣ години и ний постоянно го виждаме изъ дворѣтъ: взаме малко папурѣ и поржси на кокошкитѣ, грабне една зелена тиква и ъж носи на тѣхния шопарѣ, послѣ наскуби малко трѣва и ъж поднася на кравата и още какво не. А когато стане още по-голъмо, то оставя дворѣтъ и отива на полето. Тамъ пасе тѣхния добитѣкъ, или пѣкъ отива съ баща си да се учи на полската работа.

Погледнѣте на отвѣдната картинка и вижте малкото селянче какъ радостно храни тѣхната крава. То ъж извѣло отъ оборѣтъ, за да се порадва на пролѣтното слѣнчице и да си попасе прѣсна зелена трѣвица. Сегисъ-тогисъ то самичко набира трѣва и радостно покания милото му животно. А когато кравата си пасе, то весело скача по рѣвхката трѣвица.

Цѣль день така играе на чистия въздухъ и когато се върне вечерѣ, то бива весело и сладко си заспива отъ дневния трудъ. На другия день още по-весело отива на полето.

И това добритѣ селянчета го правѣтъ не день, не два, а до когато трѣгнѣтъ въ училището. Но и тогава въ свободното врѣме, съ книжка въ рѣцѣ, отиватъ пакъ на полето. Ахъ, поле, поле, колко е весело тамъ: зелена трѣвица, чиста водица, миризливи цвѣтя, сладкото пѣние на славейчетата и хубавия чистъ въз-